

el-olvész
te olvasó
abban a
és műveit
l. úgy s
ahogy pél-
p«-ban. —
usza, hogy
a szemé-
Zsombor.
a magam
egyest. —
ros, milyen
karos level-
dat közöl-
bajon. —
n. k. postai
az életben
jesül, mint
elbeszélést
. Az előző
zöntést na-
Póli. Mind-
Az a német
azt a czik-
komban. —
k rajta. —
len második
lőfizető tud-
bi. Ha kér-
két számnál
nélkül, azt
m Mariska.
írod »A rab-
k közlését a
fél eszten-
. Ez bizony
és még nem
onban fogya-
hogy a fél-
ik be, hanem
számban.

számot, hogy foglalkozzam.

Gyegyed, Sopron

iszés szín-nyo-
bekötési tábla
vi folyamából
: Athenaeum
encziék-tere 3.

ület.
pesten.

KIS HÍR- LAP

JANCSI UJSÁGOT OLVAS. (Lásd a 280. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LII. köt. 17. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. április 25-én.

VILLÁM-SUGÁR.

— Elbeszélés a vörös-bőrű indiánusok földjéről. —

(Képekkel.)

Irta *Donászy Ferencz.*

(Folytatás.)

HOSSZU, kigyózó sorba szakadozva, haladt tova a prém-kereskedők csapatja, málhákkal terhelt öszvéreivel és lovaival a sárgás vizű Misszuri partján elterülő végtelen prairieken (olv: *preri* = füves lapályokon).

A csapat élén, fűrgé, tüzes lovon, Villám-sugár a fiatal főnök lovagolt; mellette pedig ruganyos léptekkel az öreg Békeszerző haladt, lépést tartva a lovasokkal.

— Húgh! Amott kezdődnek a sziklák! szólalt meg mély zengzetes hangján a főnök, kinek fején a fényesre csiszolt apró bivaly-szarvacskák minden mozdulatára sajátjátékosan rezegve zordonan ünnepies kifejezést kölcsönöztek különben nemes vonásu büszke arczának.

— Akkor hát gyorsabban előre, ne hogy az alkonyat köztük érjen! kiáltá az öreg, mire az egész csapat gyors ügetésben sietett előre.

A Misszuri vad, szakadékos partjai ugyanis, ameddig csak a szem ellátott, sajátjátékos alaku agyag- és mézskő-sziklával voltak beszórva, melyek romba dőlt lovagvárakhoz, majd meg omladozó csipkés toronyu keleti városhoz hasonlítottak, mesés fényben szikrázva, villogva a sok kvarcz- és hegyi-jegecztől. (Lásd a képet a 264. lapon)

— Istenem, ez csoda-szép! kiáltá önkénytelen elragadtatással Feri, kit szolgálatkész, tetszetős modoráért az egész csapat már az első napon megkedvelt.

— Mint ha emberi kéznél művészibb kéz alkotta volna, oly tündéri, oly csodálatos! osztozott Alfréd is hangosan az általános elragadtatásban; mire az öreg trapper, levéve tisztos fejről mosó-medvebőr-kucsmáját, a megihatottság egy nemével kulcsolá össze kezeit:

— Emberi kéznél hatalmasabb, fenségesebb kéz alkotta, azért oly nagyszerű

és magasztos! Valahányszor e tájon járok, mindig mély áhitat és csodálat fog el engem, parányi földi férget a Teremtő véghetetlen hatalma és jósága iránt, szólott az ő egyszerű, nyílt modorában; és midőn szavai közben Budaira tekintett, Ferinek úgy tetszett, mint ha ennek szomorú, bánatos tekintetét, vigasztaló pillantással bátorítaná.

A füvel és bokrokkal benőtt bércz-oldalakon csavart szarvu, tömzsi vad hegyi-juhok legelésztek, vagy pedig játszi szökelléssel kergetőztek apró, vastag lábú gödölyéikkel; a társaság zajára azonban villámsebes rohanással menekültek a szakadékok és szorosok védő rejtekei közé. A prairie nyíló szakadékok között pedig kecses alkatu antilop-nyájak nyalták a sziklák tövén kivirágzó só- és salétromréteget; ezek is villámgyors szökelléssel robbogtak tova a vissz-hangosan kopogó zaj elől s pár pillanat múlva már csak halvány árnyakként tünedeztek el a füves látó-határ aranyosan kéklő párázatában.

— Ha még idején kiérünk a sziklák közül, vadászunk rájuk! Ugyis szükségünk van friss husra, mondá az öreg, szét nézve a szakadék között.

— E szélsebes állatkákra? Nincs ló, mely utól érje őket! kétkedett Alfréd.

Béke szerző biztató mosollyal rázta fejét, Feri azonban, aki apjától többször hallotta, miként vadásznak az antilopra: elmondá, hogy ezek a szélsebes állatkák annyira kíváncsiak, hogy még ha meg vannak is riasztva, minden idegen hangra és minden idegen-szerű tárgy látására megállnak, vissza fordulnak és mialatt kíváncsian nézelődnek, addig az ügyes vadász, kivált-kép nyíllal, a nyáj nagy részét elejtheti.

Alfréd alig várta tehát, hogy a sziklák közül kiérjenek; és midőn csakugyan jóval napszállat előtt kijutottak, Béke-szerző kiválasztván az alkalmas tanya-helyet, éles szemeit körül hordozta a végtelen füves lapályon.

— Húgh! Az antilopok! szólalt meg egyszerre Villám-sugár, barna ujjaival a

messzeség egy pontjára mutatva. És lovát lekantározva, puskája helyett ivét és nyilait vette elő.

— Látom, sagamore!*) látom! Jerünk hát!

Pittnek, Crawfordnak és a két fiának intve: bele merültek a lassan hullámozó, ember-magas fü-tengerbe.

— A nyáját lehetőleg meg kell közelítenünk, mondá, folyton gyorsabb haladásra intve társait. Midőn jó sokára egy kis tisztás szélére értek, újra megszólalt:

— Kiki huzódjék egy-egy szömörcebokor mögé. Csak akkor löjjetek, ha intek. A szél egyenesen a nyáj felől fú, azért tudtuk ennyire megközelíteni, szól, miközben két ujját szájába véve, időnként harsányakat füttyentett.

A két fiu kipirult arccal, sugárzó szemmel leste, amint a keceses, könnyű lábú állatkák a füttyentésekre neszelődve ütötték fel fejüket, a legvénebb, a vezető bak pedig nehányszor mint ha rugó lökte volna fel, magasan a levegőbe ugrott s apró patáival toporzékolva fülelt, vigyázott minden felé; midőn pedig a harsány füttyentés között a trapper magasra emelte puska-vegyőjének végére kötött rikitó színű pamut kendőjét, az egész nyáj mint ha megbüvölődött volna... egyszerre, minden óvatosságot feledve, kíváncsiságtól mohó szemekkel közeledett.

— A vezető-bak melletti himet vedd ezélba, sagamore! susogá, mire szisszenve repült el a fekete-sastollas nyíl-vegyő s a legkiváncsibb bakocska vérében fetrengve rogyott össze.

A nyáj, egy pillanatra meghökkenve, figyelt, de azután még nagyobb kíváncsisággal közeledett a rejtelmesen lengő tarka valami felé.

Egy második, harmadik, negyedik antilop esett már el ilyenformán, midőn a nyáj végre veszélyt sejtve neszelődni kezdett és a vezető-bak éppen sebes toporzékolással akart jelt adni a futásra, midőn a

trapper intésére eldőrdültek a puskák és a nyáj villám-sebes meneküléssel rohant tova.

— Eppen nyolcz darab! mondá elégedetten az öreg, midőn Feri és Alfréd ujjongva emelgették egyiket a másik után. Rajta! Lesz mit czipelnünk a táborig; de ott annál szivesebben fogadnak bennünket a friss pecsenyével.

Az öreg jól jövendőlt. A jó friss pecsenyét általános ujjongással fogadták; még más nap reggelire is jutott belőle, amit hamarosan elköltvén, ismét utnak indultak.

Fenséges pompával kezdett fölkelni a nap, midőn az elől lovagló Villámsugar egyszerre csak leszállt a lováról és óvatosan kezdé vezetni maga után.

A többiek is követték példáját és kantár-szárira vették a teher-hordó lovakat és öszvéreket, mert előttiük, ameddig csak a szem látott, a prairieken gyakran elő forduló úgy nevezett »kutya-város« terület el, valószínűs tömkelege a kisebb-nagyobb halmoknak, turásoknak, melyeknek tátongó lyukai-ban a lovak kitörhették a lábukat.

A mezőségen száz ezrével tanyázó és a vadászoktól ugató hangoeszkájokról földi-kutyáknak nevezett ürgefélé őrlők ásták a rendetlenül össze-vissza álló halmokat, melyeket a bennlakók, ha nagyobb kiterjedésűek, hát városnak neveznek. A felkelő nap első sugaraira nemcsak minden lyukban, hanem a halmoeszkák tetején is mind nagyobb számban jelentek meg a vörösbarna állatkák s hátsó lábukra állva, kurta farkacskaikkal és első lábaikkal a legfuresább mozgásokat csinálták, vakkantó csahintó hangjukkal pedig csak hamar olyan lármát csaptak, mintha ezer meg ezer apró ebecske szükölne, csahintana, röviden, elnyújtottan egy óriási méhkasba zárva.

— Vigyázz! A legnagyobb vigyázat legyen! intett komolyan a trapper. Az ilyen kutya-városban tömérdek a csörgő-kigyó s bár mily csudálatosnak lássék, együtt laknak föld-alatti lyukaikban e kis állatkákkal. Barátság fűzi őket egymáshoz vagy valami egyéb? — nem tudom, más sem tudja. Sokszor figyeltem meg őket és nem egyszer

*) Főnök.

láttam, hogy a csörgő-kigyó el-elyelt egyet a fiókákból a nélkül azonban, hogy ez köztök az egyetértést megbontotta volna. Epp a legrosszabbkor jöttünk, mert ezek a veszedelmes mérgű hüllők a nap meleg sugárraira szintén elő bujnak földalatti lyukaikból és össze tekerözve sütkéreznek a dombocskák között.

A fiuk, kik előtt ez még ujság volt, érdeklődve figyeltek, mire a trapper folytatta:

— Még más lakó-társaik is vannak. Nézzétek csak a halmok tetején itt-ott gubbaszkodó sárga szemű szürke baglyocskákat és azokat a nagy kékes-zöld színű, fésűs hátú gyíkokat, melyek a nap-sütötte oldalokon melengetőznek. Ezek a telep őrei és a lakásért szorgos őrködéssel fizetnek. Bár mi közeledjék, mint láthatjátok, éles sivitással hibbannak le őrhelyükről, erre a jelre pedig valamennyi villám-gyorsan eltűnik, míg csak a veszély a környékről egészen el nem távolodott.

Csakugyan így történt. Egy pillanat múlva egyetlen egyet se lehetett látni belőlük. Csak a merre elvonultak, jelent meg és tűnt el a lyukak szájában egy-egy kémlelő fejecske, élesen elvakkantva magát, mint ha mondaná: »vigyázzatok, még itt vannak!« — és a jel-adást lyukról lyukra valamennyi ismételvén, az ilyenformán az egész telepet elejétől végig bejárta.

— Milyen okos, vigyázó állatkák! mondá gyönyörködve Alfréd.

Epp ekkor az egyik teher-hordó ló, a fekete szőrű »Csillag«, egyszerre csak vadul fölágaskodott, halálos vészjuyerítést hallott, azután minden tagjában reszketve, a rémülettől jobbra-balra rázta a sörényét.

— Húgh! A kigyó! kiáltá Villámsugár, és kését kirántva, az ijedtükben szintén ide-oda ágaskodó öszvérek hasa alatt arra felé kuszott . . .

Borzadva tekintett mindenki oda, mert a ló egyik hátsó lábára óriási csörgő-kigyó volt rá tekerődve, és dühös sziszegéssel vagdosta horgas méregfogait a ló czombjába.

A főnök kése egyet villant és a tarkabőrű hüllő két darabban hevert a földön;

de a lovat nem lehetett többé megmenteni. A rettenetes méreg villámgyorsan hatott, s a ló pár percz múlva halálos rángások között vonaglott a földön.

Sietve rakták át terhét a többire azután nyomott kedély-hangulatban siettek tova, hogy mielőbb kijussanak e veszélyes helyről, mert dobogásuk zajára minden oldalról tompa fenyegető csörgés hangzott, a nyugalomukban megháborított csörgő kigyók intó neszelése, ami olyan formán hangzott, mint ha száraz hólyagban borsószemeket ráznának.

— Ez az első áldozat, habár állat volt is, mondá komolyan a trapper.

Mindenki megkönnyebbülve fohászzkodott fel, midőn sok ide-oda való kanyargás és botlás után kiértek a földi kutyák városlás után kiértek a földi kutyák városából a tavasz virág-pompájában diszló mezősége. (Folytatása következik.)

JANCSI UJSÁGOT OLVAS.

(Képpel a czimlapon.)

CSENDES éj van, Mindenki
Lepihent már régen;
Alusznak a gyermekek —
Jancsi van csak ébren.

*Fészkelődik ágyában,
Aludni se képes,
Nyugtalanul kérdezem:
»Mi a bajod, édes?«*

*»Ha id' adnád mamuskám
A »Kis Lapot« nékem,
S én egy kicsit olvasnék,
Elaludnám szépen.*

*Csak átnézem szaporán
Valjon a kép szép-e?
S megjött-e a mesének
Nehezen várt vége?*

*Tartja Jancsi a lapot
Fordítva kezében;
S hogy egy kicsit olvasott —
El is aludt szépen.*

Vilma néni.

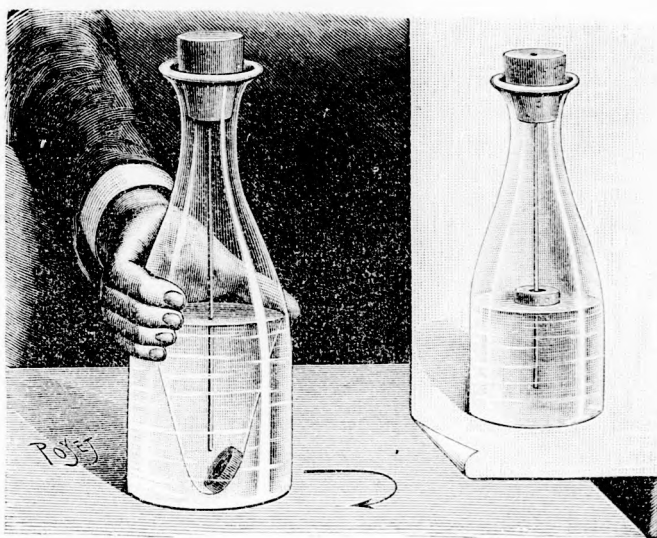
BÜVÉSZET.

A rab karika.

MUTASS be a társaságnak egy palaczkot, mely félig meg van töltve vízzel és erősen bedugaszolva parafa-dugóval. A dugó aljából egyenes drót (akár kötő-tű is) nyulik le a vízbe, olyképp, hogy az alsó vége körül-belől öt centiméternyire esik a palaczk fenekétől. A vizen parafa-karika

lebeg, melynek közepén igen tág lyuk van furva, a drót (vagy kötő-tű) pedig a karikának eme lyukán keresztül van tűzve, úgy, hogy a lenyuló és mélyen a víz alá eső drót, mint rajzunkon a jobb-oldali ábra mutatja, fogva tartja a víz felszínén lebegő karikát.

Szólits fel valakit a társaságból, hogy a karikát szabadítsa le a drótról, de úgy, hogy a palaczk dugóját s így a drótot nem szabad kihuznia, sem pedig a palaczk-

BÜVÉSZET. A rab karika.

ot fölfordítani. A palaczkot föl sem szabad emelni az asztalról.

Hosszas fejtörés után alkalmasint azt fogják mondani, hogy ezt a feladatot lehetetlen megoldani.

Mutasd meg, hogy igenis lehetséges, még pedig nagyon könnyen. Rajzunkon a bal-oldali ábra megmutatja a módját. Megfogod a palaczkot és teljes erővel mozgatod nehányszor körben, aztán magára hagyod. A víz ekkor a körben-mozgatás következ-

tében nem lesz többé egyenes síkban, hanem a palaczk oldalánál kavargog, míg közepén a drót és karika körül tölesér-szerű üresség támad, melynek a hegye lenyulik majdnem a palaczk fenekéig. A közepén levő karika, elfogyván alá a víz, leesik, addig-addig, míg nem lejjebb kerül a drót végénél, ekkor pedig a kavargó víz elkapja, oldalt sodorja és — a karika kiszabadult.

Ugy-é nem boszorkányság?

EGY KOSÁR ORGONA-VIRÁG.

— Beszélyke. —

— JAJ de gyönyörű orgona-bokor! Nem is látszik a levele a sok virágtól. És milyen illatos! Érzed, Karesi? Egészen ideig elhat.

— No bizony! De nagy dolog! Orgona, hát orgona. Van az így tavaszkor bőven.

— Én nagyon szeretem, a mamámnak pedig a legkedvesebb virága. A ti kertekben nem láttam.

— Nem is láthattál, mert nincs. Volt, de valamiképp elpusztult.

— Kár! Mamácskám úgy örült volna neki. Szeretném, ha legalább egy bokrétára való volna holnap, mikor mamácska megérkezik.

Körül-belül nyolcz éves leányka volt Irénke, aki így beszélt Karsival, egy izmos termetű, merész tekintetű, tizenegy-tizenkét éves fiúval. Most történt először, hogy Irénke falun töltötte a tavaszt és mint afféle városi gyereknek, nagy gyönyörűségére volt, mikor a természet ébredését, a lomb-fakadást, virág-nyilást tulajdon szemével láthatta. Rokonoknál, a Karesi szüleinél töltött néhány hetet s holnap megjön a mama is, akivel majd együtt utaznak haza. Ezt pedig talán még jobban szerette, mint a kedves falusi vakációzt; mert a mamával együtt lenni mégis csak legédesebb. Irénke bizonyos volt benne, hogy édesebb, jobb mama nincs is a világon az övénél és valami örömet szerezni a mamának, az a legnagyobb boldogság.

Ezért gondolt mindjárt rá, hogy az orgona-bokrot megpillantotta.

Karesi nem volt olyan bámulója a virágnak, természetnek s nagyokat nevetett kis rokona ártatlan örömein. Ő, mint falusi

fiu sokszor látta már ezt és legföljebb azért szerette a tavaszt, mert most már szabadabban bolyonghatott a határban. Mostanság azonban lemondott a saját kedvteléseiről és gavallérosan kísérgette Irénkét.

Ahol most azt a szép orgona-bokrot bámulták, az már a legszélén volt a falunak. Szegényes, rozszant házikó állt ott, olyan düledező, töredezett kerítéssel, hogy bizony fölösleges is volt a kapu, be lehetett oda menni, aki hol akart. A dudvától fölvert udvarnak egyedüli ékessége az a gyönyörű orgona-bokor volt.

— Kié ez a ház? kérdé Irénke. Hát ha adnának arról a bokorról egy jókora bokrétát? Van néhány tizeském, megfizetném.

— Hiába kínálnád vele. Az öreg Erzsók asszony lakik itt és mindenki tudja, hogy úgy őrzi ezt az orgona-bokrot, mint a hétfejű sárkány. A viláért sem adna róla csak egy szál virágot is.

— Persze, ha maga is nagyon szereti...

— Dehogy szereti! Akkor nem pusztítaná el mind egy szálíg.

— Mit? Elpusztítja?

— El azt, egy szálíg. Csodálom, hogy még megvan. De meglásd, ha egy-két nap múlva erre jössz, már kopasz lesz a bokor.

— Talán eladja...

— Dehogy! Itt falun senki sem vesz effélét, város pedig nincs közel. Azt fogták rá, hogy valami bűvös-italt szűr belőle. No, nem sok hasznát látja, mert földhöz ragadt szegény. Mind össze egy tehéncéje van, abból él.

— Annál furessébb, hogy mégsem ad jó pénzért abból a virágból.

— Pedig nem ad. Próbáld meg... éppen kijött, ni!

Eléggé barátságos képü, szegényesen öltözött öreg asszony jelent meg a ház ajtajában. Irénke mindjárt meg is kérte, adjon abból az orgona-virágból.

— Nem adhatok, kisasszonykám. Abból senkinek sem adok.

— Nem kívánja ingyen, szólt közbe Karcsi. Megfizeti.

— Nem eladó, felelt az öreg asszony, most már majdnem haragosan. — És jobb is lesz, ha odább sétálnak, nem ólálkodnak itt a házam körül.

Ezt a szíves jó tanácsot meg is fogadták: Irénke sajnálkozva, hogy nem juthatott a virághoz, Karcsi kissé boszankodva, hogy nem segíthet a bajon. A mező felé sétáltak s itt Karcsi egyszerre csak a fa-képnél hagyta kis rokonát. Megpillantott valamit, ami nagyon érdekelte.

Irénke utána nézett és látta, hogy Karcsi egy jó messze levő domb-oldal felé fut. Ott egy hét-nyolcz éves fiu könyörögni látszott egy puskás emberhez, aki egy tehenet tartott a szarvánál fogva. Mihamar ott termett Karcsi is és beleszólt a vitába; de hogy mi történik ott, azt Irénke a távolból ki nem találhatta.

Néhány percz múlva Karcsi vissza tért, de csak hogy már husz lépésről ezt kiálltá:

— Menj haza, Irénke! Nekem itt egy kis dolgom akadt. És ne busulj, kapsz orgona-virágot, amennyi csak kell.

Ezzel ismét amoda tért vissza, ahol a fiu, a csösz-féle ember és a tehén állt. Irénke semmit sem értett a dologból és mert egy-magában nem álldogálhatott sokáig az uton, megfordult és haza sétált.

Talán másfél óra is bele telt, mire Karcsi is megjött. De ni, mit cipel? Nagy ko-

sarat, tetézve tele orgona-virággal. Diadalmasan tette le Irénke elé.

— No, itt a virág! Ugy-é beváltottam a szavamot.

— Fényesen! De hol szerezted?

— Hol? Hiszen láttad a bokrot. Nem hagytam rajta egy árva szálat sem.

— Jaj, te! Csak nem . . . nem loptad el?

Karcsi nagyot nevetett.

— Köszönöm a hízogató bókot! Nem, nem loptam, hanem a jó szerencse kedvezett, sarokba szoríthattam Erzsók asszonyt, ide adta.

— Már ugyan hogy lehetett az?

— Nem láttad, mikor a domb felé szaladtam, ahol az erdő-kerülő egy kis fiuval egy tehén fölött vitatkozott? Az a tehénke Erzsók asszonyé. Rábizta Misire, az unokájára, hogy legeltesse. Misi pajtás pedig elaludt, vagy madár-fészket keresett s a tehénke tilosba tévedt, még pedig a fa-iskolába, ahol tömérdek csemetét legázolt, össze rágott és olyan kárt csinált, hogy az egész tehén ára rámenne. A tehénkéje nélkül pedig Erzsók asszony nem tud megélni. Én tehát apácskához siettem és kegyelmet könyörögtem ki a szegény asszony részére, hogy ne kölljön fizetnie, hanem válthassa ki a tehénkéjét az orgona-virággal, ami neki semmijébe sem kerül. És képzeld, még így is nehezen adta! No, hát nem is örülsz a tömérdek virágnak? Egészen föl-virágozhatod holnap a mamád szobáját.

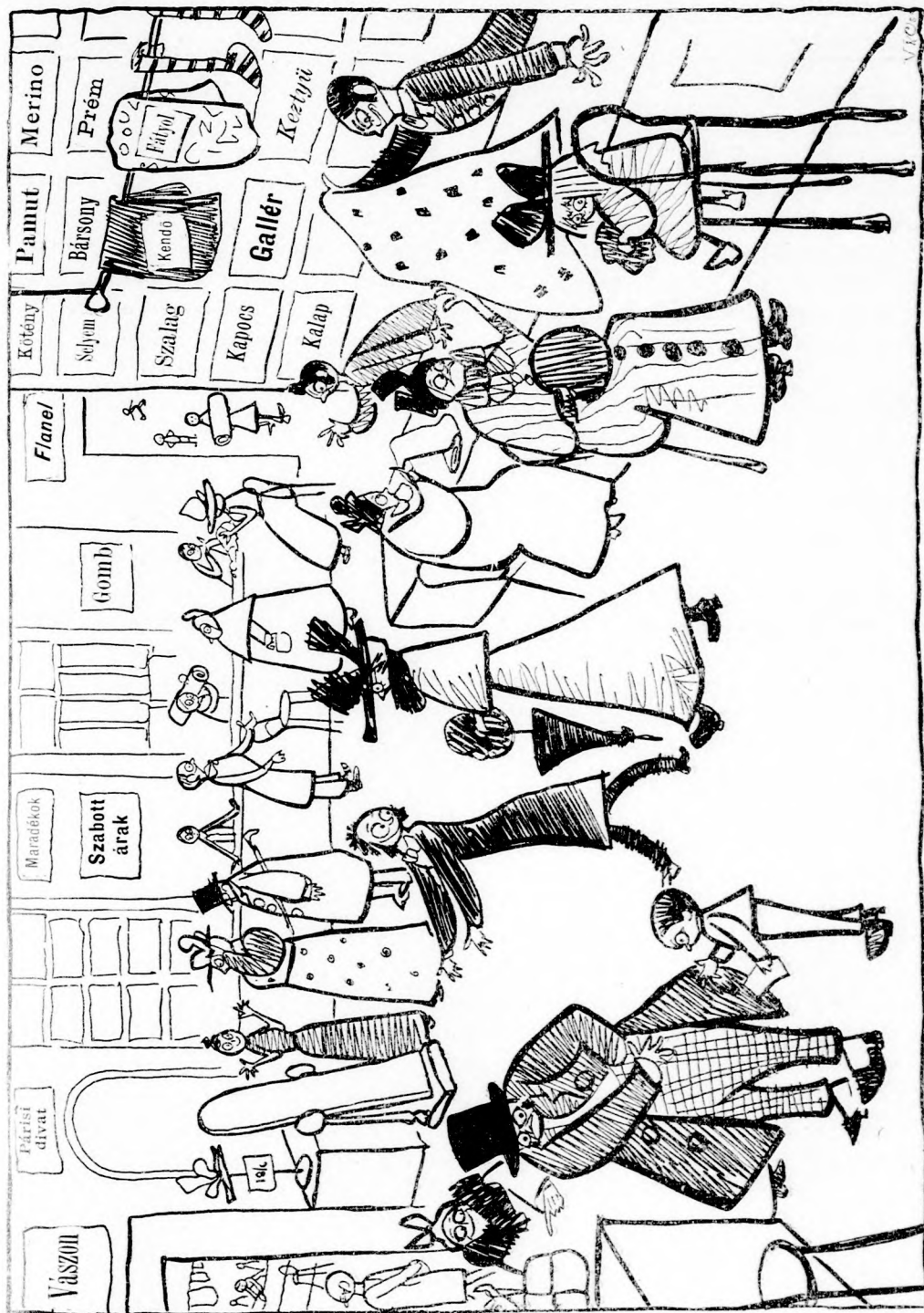
— De igen . . . örülök . . . felelé Irénke habozva. Csak sajnálom azt a szegény asszonyt, ha olyan nagyon szerette a virágait és mégis meg kellett tőlök válnia.

— Nevetséges! Mire való az neki? Örülhet, hogy ilyen olcsón menekült. Így neki

(Folytatása a 263. lapon.)

VÁROS-ALAKU SZIKLA-KÉPLETEK A MISSZURI FELSŐ PARTJÁN. (Lásd a 258. lapon.)

VAP LACZI KAJAIBÓL. II. A divat-árus boltban. (Lásd a 270. lapon.)

(Folytatás a 263. laphoz.)

is jó, neked is. Én pedig büszke vagyok az ötletemre.

Iréнке nem tagadhatta, hogy mind igaz, amit Karcsi mond. Mégsem tudott úgy igazán, szívből örülni. Mindig az járt a fejében, hogy aminek ő örvend, azon más valaki szomorkodik, ha csakugyan igaz, hogy az a szegény asszony még ilyen nagy bajában is alig akart megválni a virágaitól.

Egyelőre iparkodott Irénke, hogy kiverje a fejéből ezt a gondolatot. Végre is: mi köze neki ahhoz az Erzsók asszonyhoz?

Dél után azonban sehogy sem volt nyugta.

— Megnézem, igazán lekoppasztotta-e Karcsi egészen azt a bokrot? Talán mégis csak hagyott rajta valamit Erzsók asszonynak is.

Nem biz'a! Nem hagyott semmit. Irénke, amint a düledező kerítéshez ért, láthatta, hogy az orgona-bokor alaposan le van koppasztva. És látott egyebet is. A bokor közelében állt az öreg asszony, kisírt szemekkel, rendkívül halványan, össze kulcsolt kezeivel néha eltakarva arcját. Mellette pedig a Misi gyerek álldogált, szintén nagyon bus képpel.

— Öreg anyám, verjen hát meg, szolt Misi szinte esdőleg. Megérdemlem . . . én vagyok az oka . . .

Az öreg asszony váll-vonogatva felelt:

— Mi haszna vernélek meg? Az már nem segít . . . Ó! Az az urfi nem tudta, milyen kegyetlenséget követ el . . . persze . . . inkább azt hiszi, hogy nagyon is nagy-lelkű volt . . . Igaz is . . . De most már . . . most már nem mehetek oda holnap . . . őt esztendő óta most először nem válthatom be

a fogadásomat . . . Ó, szegényke! . . . Talán még meg is érzi oda lenn . . . azt hiszi, hogy megfélejtkeztem róla!

S az öreg asszony keserves zokogással besietett a házba. A fiu vállvonogatva, szomoruan nézett utána és ugyan-csak össze rezzent, mikor Irénke megszólította:

— Misike, mondd csak, miért siratja az öreg anyád oly nagyon azokat a virágokat?

A fiu eleinte szinte gyanakodva nézett az idegen uri leánykára; de látva szelid, részvevő tekintetét, mihamar bizalmassá lett.

— Hogy ne siratná? . . . felelé halkán, mikor ezek a virágok szegény Juliskának voltak szánva, ő kapta minden esztendőben.

— Ki az a Juliska?

— Az . . . az én testvér-nénikém volt. Ketten maradtunk árván itt az öreg-anyánknál. Én ugyan csak keveset emlékszem reá, mert akkor még nagyon kicsiny voltam. Az öreg anyám nagyon szerette Juliskát. Azt mondja, szakasztott olyan volt, mint az édes anyánk. Ezt az orgona-bokrot még az édes anyánk ültette, azután pedig Juliska ápolta. Egyszer aztán, most öt esztendeje, Juliska nagy beteg lett és mindig csak arra vágyódott, hogy a virágzó bokrot megláthassa. Öreg-anyánk biztatta is, ígérgette is neki, hogy nagyon fog a virágokra vigyázni, nem kap abból soha más senki . . . No, hát szegény Juliska nem látta meg többé, meghalt . . . épp holnap lesz a napja. Azóta jó öreg anyám ezen a napon minden esztendőben kivitte az orgona-bokor valamennyi virágát szegény Juliskának a sirjára. Most nem teheti, elvitte a Karcsi urfi . . . pedig nagyon kértük, ne tegye.

Iréнке nem szolt, de most már mindent értett. Az a szegény öreg asszony egy

kedves halottja emlékének szentelte azokat a virágokat, azért nem adott belőle senkinek még pénzért sem. Most pedig nem enyhítheti fájdalmát azzal, hogy fölékesíti a drága sirhalmot. Hogy ne zokogna keservesen?

A jó Irénke olyas mit érzett, mint ha valami bűn sulya nyomná a lelkét, mint ha ő volna okozója a szegény asszony nagy fájdalmának. Hirtelen megfordult és haza sietett.

— Nem... így nem kell!... Csak Karcsi ne akadjon az utamba, mert még ellene szegülne... azt mondhatja, hogy neki is van joga a váltság-dijhoz... de nincs... nekem adta.

Fél órával később Irénke ismét ott állt a rozszant ház előtt, nagy kosarat cipelve tele orgona-virággal. Mikor belépett a szegényes szobába, Erzsók asszony nagy szemeket meresztett rá, Irénke pedig nyánszólott:

— Ne sirjon, Erzsók néne, vissza hoztam a virágait, egy szál sem hiányzik. Én kívántam meg, az én számomra vette el Karcsi; de igazán nem tudtuk, milyen emlékek voltak szánva. Én a mamámnak akartam örömet szerezni, de tudom, hogy ilyen formán semmi öröme sem telnék benne. Vigye csak ki szegény Juliskának.

A szegény öreg asszony szinte hinni sem akarta eleinte. Aztán könnyezve csókolta össze a kis leány kezét.

— Az Isten megáldja jó tetteért, aranyos szívű kisasszonykám! És egy ártatlan jó angyal fönn az égben imádkozni fog az áldott jó kisasszonyka boldogságáért. Ó, de megvigasztalt! De vissza adta a lelkem nyugodalmát!

Olyan édes meglepődést érzett Irénke mikor haza felé ment! És olyan édes, boldog,

volt az álma is. Csak más nap volt még boldogabb, mikor Karcsi évelődése miatt mindent el köllött mondania a mamájának ez pedig homlokon csókolta és így szólt:

— Így volt helyes, édes gyermekem. Egész kert virága nem szerzett volna nekem e tettednél nagyobb örömet!

BREKEKE CZIPŐJE.

(Képpel a 268. lapon.)

BITOKZATOS képpel üldögélt Brekeke urfi a Kákás-tó szélén. Néha-néha szinte önfeledten kuruttyolt egyet-egyet, amivel azt mondogatta:

— Ha sikerülne! De nagyszerű volna!

Társainak, ha kérdezték, mi volna olyan nagyszerű? . . . félvállról felelé:

— Majd meglátjátok, ha sikerül. Akkor örökre élni fog a hirem és dicsőségem a béka-nemzetség történetében.

A fiatalok nagy bámulattal kezdték Brekeke urfira tekinteni, az öregek pedig a fejüket csóválták.

— Miféle bolondságon töröd a fejedet? kérde a vén Kurutty. Nemzetségünknek eddig csak egy híres tagja volt, az is arról lett híres, hogy nagyon fölfuvalkodott és megpukkadt.

— Csak hogy az én tervem nem olyan ám! Ennek az egész béka-nemzetség taposolni fog. Vetekedni fogunk a büszke emberrel. Egészen uj lábra állítom a béka-familiát.

Igen bizony, azt tervezte Brekeke. Minap, hogy amott a nagy ház közelében sétált, hallotta, amint egy nő így szólt egy kis fiúnak:

— Ejnye, Bélácska, hát meztláb szaladgál? Ez nem illik urfinak. Csak holmi szegény paraszt gyerkőcz jár meztláb.

Brekeke meghökkent és a maga lábaira nézett . . . hát biz' ő is meztláb volt.

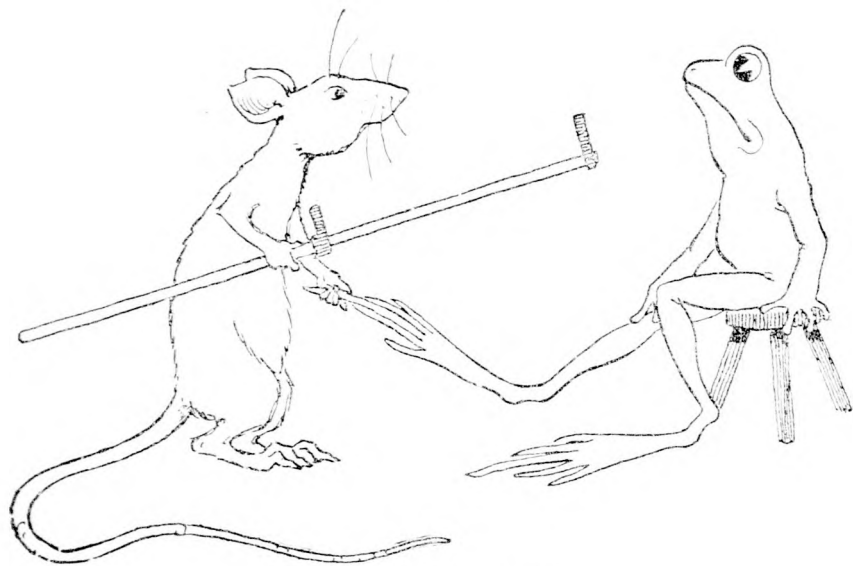
— Pedig én sem vagyok szegény paraszt gyerkőcz, hanem híres énekes familiából való. Czipőt kell viselnem, az világos!

— Csak az volt a kérdés, hol talál vargát, aki neki cipőt varrjon? Végre, nagy öröme, találkozott Czinczogi urral, aki egy varga műhelyében lakott és a zugból leskelődve eltanulta a varga-mesterséget. Mindjárt vett is mértéket a Brekeke lábáról és pontosan el is készítette a pár cipőt. Ugy illett, akár csak rá öntötték volna a brekeke lábaira. Kissé szoritotta ugyan, de Czinczogi mester megnyugtatta Brekeke urfit:

— Minden cipő szorit uj korában. Majd kitágul.

Büszkén indult Brekeke nap-nyugtakor az egybe gyült atyafiság társaságába. Büszkének büszkén, de nem igen fürgén, mert ugrani nem birt. Csak egy mászott négykézláb. No de majd bele szokik.

— Ide nézzetek, atyafiak! mondá odaérve; nézzetek és bámuljatok! Ezen túl nem leszünk mezitlábos koldusok, hanem cipőviselő uri nép.

... MÉRTÉKET VETT.

Bámulni bámultak, de az öreg Kurutty, aki a víz meredek partján ült, fejcsóválva szólt:

— Jőjj csak közelebb, hadd lássam.

Ügyetlenül bizcogva mászott Brekeke oda s a ravasz Kurutty aztán kissé meglökte, úgy hogy Brekeke lezuhant a vízbe. Nem ijedt meg, hiszen tud uszni. Az ám . . . tudott, de most nem tud, a cipőtől. Rémulten vergődött és segítségért kiáltozott.

— Hagyjátok csak, szólt a vén Kurutty. Majd kihuzom én.

Jó ideig hagyta vergődni, de aztán kihuzta. Brekeke inkább volt már holt, mint eleven; s mikor kissé fölocsudott, gyorsan levetette cipőit. A vén Kurutty pedig nevetve szólt:

— Lásd, így jár aki vakon majmolja másoknak a szokását. Előbb fontold meg mi való neked, aztán kövesd. Mert ami jó és üdvös az egyiknek, az vesztére válhatik a másoknak.

A GYERMEK-MENTŐ MAJOM.

EGY természet-tudós ismerősömmel, aki mostanában tért haza nagyobb tanulmány-utjáról, beszélgettem az adatokról, melyeket több felől kaptam annak bizonyosságául, hogy az állatok gondolkoznak-é? Erre ő így szólt:

— Sok példát tudok erről magam is. Egy érdekes esetnek a szereplőivel nem régiben utazásom alatt ismerkedtem meg.

Járatos voltam egy családnál, mely több évig messze a forró éghajlat alatt lakott. Onnan egy jókora majmot is hoztak magukkal. Nagyon szelid állat volt, szabadon járt-kelt a házban s meglátszott rajta, hogy már öregecske; nem igen ugrált, nem játszadozott. Legjobban szerette a család legkisebb tagját, egy nyolcz-tíz éves fiút, aki mindig jól tartotta csemegével, de néha kissé évelődött is vele. Én ezt nem szerettem.

— Baj lehet belőle. Akár milyen szelid állat, mégis csak veszedelmes lehet, mondtam. Eless a foga, hegyes a karma.

— Ó, ne féltse a fiamat, felelt a házi gazda. Nagyon jó pajtások ők. A derek Joko pedig bizonyosan még most is tudja, hogy ő mentette meg a fiamat a haláltól.

— Megmentette? Hogyan?

— Régen volt az, még mikor a forró égvöl alatt éltünk. Szellős nagy fa-épület

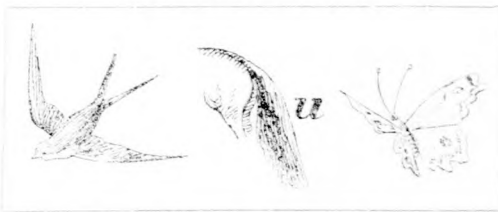
volt a házunk. Ez a majom, melyet kicsi korától fogva tartottunk, ott is szabadon járt-kelt és különösen nagy bámulója volt a kis fiamnak, aki akkor még bölcsőben feküdt. Óra-hosszat elüldögélt a majom a bölcsőnél, megtanulta azt is, hogy a bölcsőt ringassa és gyakran szinte úgy látszott, mint ha kezébe szeretné kapni a gyermeket, amit persze nem engedtünk meg. Es mégis megtörtént, még pedig nagy örömiünkre.

Mert egy napon korán hajnalban, ma sem tudom hogyan, lángba borult a házunk. A fojtó füst álm-közben elkábitott s oda vesztünk volna, ha cselédeink az ablakon át meg nem mentenek. Mikor fölocsudtunk, azonnal fiacskánkat kerestük . . . de az benn maradt az égő házban, oda újra behatolni pedig most már lehetetlen volt. Elképzelheti a kétségbeesésünket!

Szomorúságunk azonban nem tartott sokáig. Amint szétnéztem, hogy a mellék-épületek nincsenek-é veszedelemben: mit látok?! . . . Egyik épület tövében ott guggol a majom és ölében gyöngéden ringatja a fiacskát, mint ezt a dajkától láttam. Semmi kétség, hogy az éber állat korán észre vette a veszedelmet és nem csak maga menekült, hanem vitte, saját jó-szántából és okoskodásából a gyermeket is. Senki sem utasította, ő maga megértette a veszedelmet, mely a csecsemőt fenyegeti.

Hogy azóta még jobban megbecsüljük, ugy-é nem csodálja?

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„*Bohóc-világ*”.

Mulattató színes képeskönyv, *Kozma Andor* verseivel.

HUSVÉT UTÁN KIS KEDDEN.

A HUSVÉTI ünnepek is
Im, lefolytak.
A hétfőjén emberséggel
Mind a ketten meglocsoltak.

Rózsa-vizzel öntözének
Imre, Dezső —
Hullott is rám nagybőven a
Flaskóbul a szagos eső.

Dejszen fiúk! Adósotok
Dehogy lesztek!
Patikában rózsavizet
Egy piczulán én is veszek.

Vettem is már! Hátam mögött
Rejtegetem —
Szét zuhintom mint a záport,
Arczotokon, fejeten!

Jönnék is már... No Magduskám,
Jól megvizgázd:
A fröcsentést valahogyan
Gyöngye kézzel el ne hibázd!

Üveg nyakát jól szorítsad
A kezembe...
A két vitéz már elért a
Veszedelemes közeledbe.

Csitt!... itt vannak... Nini... Imre,
Dezső szepeg...
Zsupsz!... a szagos rózsaviztől
A két gyerek csurog esepeg.

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

II. A divát-árus boltban.

(Képpel a 265. lapon.)

BUZDIT a siker. Vad Laczi barátunkat is fölbuzdította az a nagy tetszés, melyet a »Kis Lap«-ban minap közölt rajzával aratott. El is tökélté, hogy tovább halad a művészi pályán és remekléseivel ezentul is a Forgó bácsi kis olvasóit fogja gyönyörködtetni. Be is küldte hát a második jeles dolgozatát.

Természetes, hogy nem foszthatom meg kis olvasóimat a remek-mű élvezetétől. Mert a mű még túlhaladja az előbit. Akár melyik részére tekintünk, van miben megakadni szemünknek.

Tavaszi van, lemelegszik rólunk a meleg ruha, könnyebb fajtát kell vásárolni. Az már csak világos, hogy Laczi pajtásnak is ott köllött lennie, mikor apja, anyja, hugoskája a nagy divát-árus boltba mentek és mindenfélét válogattak, vásároltak. Voltak ott mások is sokan, nagy sürgés-forgás, válogatás, próbálgatás folyt; s aki soha sem is járt ott, tisztán meglátja a Laczi pajtás rajzából.

Lám, ott jobbra milyen nyájasan kínálják a kereskedő-segédnek a portékát! Az öreg nénikék azonban nem hisznek el mindent, jól megvizsgálják, az árát sokalják, ami bizony unalmas a kis Erzsikének.

Azért inkább felénk néz; jól is teszi, mert pompásan van találva, mindjárt ráismerhetni, ugy-e? Amott egy asszony az új kalapot próbálja, a boltos kisasszony pedig dicséri, hogy: »jaj de pompásan illik a naccságának!« A bolt gazdája pedig udvariasan vezeti egyik vevőjét, épp a Laczi mamáját, a pénztár felé, miközben a mamának eszébe jut, hogy az ötvenes bankóból ki nem futja a sok vásárolt holmi ára. Laczi készséggel kínálkozik, hogy az apától az ötvenes helyett százas bankót hoz. Mily hiven oda fotografálta magát! Hát még apácskát! Akár ki láthatja még azt is, hogy apácska meglehetősen savanyu képet csinál és nyilván azt dörmögi: — Százás köll? Ejnye, hm! Az már sok, nagyon sok!

Ilyen megszólalásig hű a Laczi pajtás remek rajza. Tudom, meg is bámuljátok.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 15-dik számában közölt karika-rejtvény megfejtése:

Ügyes ember a jég hátán is megél.

Helyesen fejtették meg: Ránzai Anna, Lőrinczy Mariska, Korbuly Józsika, Szinyei-Merse Zsiga, Szász Zsombor, Gallatz Imre, Rosenfeld testvérek, Gyermekek Kálmán, Hajdu József (hiányosan: az »ég« hátán hogyan és hol lehetne élni? Csak az ég alatt lehet megélni, a »jég« hátán is. *F. b.*), Szilágyi Elizke és Misike, Berecz Kálmán, Simon Béla, Mérey Ágosta, Kövesi Jenő, Havel Béla, Pick Margitka, Goldberger Ella, Valásek Annuska, Bachrach Mátyás, Bohrandt Lajos, Gaszner Ilike, Wittenberger Ilona, Mádér Iduska, ifj. Kőrösi Károly, Schwarz József és Béla, Lázár Mariska, Etelka és Annuska, Hazai Jolán (kinek az írása? *F. b.*), Jablonszky Etelka, Rimay Erzsébet, Kocsis Gizella, Scharif Gyula, Ringer Lilike, Glósz Irma, Badics Gizella, Gyémánt Elek, Virághalmi Juliska, Pillitz Imre, Ember Pista, Teőke István és Gyuri, Nagy Olivia, Szmracsányi Ninka, Sier Friczike, Löwensohn Imre, Kepets Lotti, Schweiger Margit, Rózi és Móríz, Barsi Dezső, Spitz Jolán és Dezső, Blum Mariska, Berényi Irmuska, Gaál Ilonka és Ödön, Kármán Jozefina, Pollák Karolina, Vilmos és Lajos, Pösch Boriska, Igmándi Terezi és Elek, Boros Emmike, Zombory Margit és Géza, Mittelman Adél, Szamek Margit és Zoltán (gon-

dosabb, rendesebb írásra törekedjék; vonalozzatok meg a papirost, amíg nem tudtok egyenes sort vetni. *F. b.*), Manheim Lajos, Illés Margit és Mihály, Hein Etelka, Neumann Lajos, Stein Lajos, Esterházy Erzsébetke, Kossaczky Gyula, Horváth Margitka, Kocsis Zoltán, Illés Irma, Vancsó Anna, Keresztély Ernő (részben), Meszleny Iván, Fürst Irma, Kalmár Rózsika, Nagy Lenke és Ernő, Heszke Irmuska, Záborszky Mariska és Dezső, Bogyay Ernő, Reich Alfréd, Roheim Rózsika, Szalontay Barna és Józsi, Ghillány Sándor, Buda Matild, Irmuska és Aniczi, Nemes Irén és Ödön, Kain Albert, Schmidl Imre, Gerber Vilmos, Barkóczy György, Rosenbaum Blanka, Jülek Jani és Tihamér, Sternberg Anna, Sebess Ernő és Szakács Dalmuska, Schwabach Andor, Pleier Olga, Lamberger István, Armuth Erzsébet, Éder Gabika, Róbert és Elemér, Földi Margit, Nékám István és Ervin, Baudiss Gusztáv, Löbl Irma, Kazy Livia, Koronthály Zoltán, Rothschild Margit, ifj. Münnich Aurél, Graeff Paula és Márta, Leideufrost Pali, Mössmer Józsi, Kleinschnitz Mariska, Ohrenstein Klára, Glaubauf Aladár, Marschall Margit, Gyenes Zoltán, Fromm Hermína, Freund Imike, Cservenák Margitka, Herczeg Ilonka és Albert, Kis Károly, Danielisz Margit, Schwarz Teréz, Szent-Ivány Carla, Enders Ida és Olga, Bauer Ödön, Scheer József, Furman Jancsi, Günther Magda és Mariska, Jamniczky Mária, ifj. Farkas Géza, Veress Gizike, Urbán Klotild, Masjon Márta és Vilike, Dukesz Anna és István, Bozó Margitka, Pátzay Ilonka, Béla és Lajos, Török Imre, Endreffy Erzsébet, Bournáz Kamilla, Janzso Ferencz, Szerdahelyi Iluska, Krivány Dini és Jankó, Neumann Alice, Mándy Thyra (pocza nélkül nincs világ! Ugy-e bár, kis lányom? *F. b.*), Farkas Iluska, Maricza és Laczika, Weisz Béla, Fáy Endre és Árpád, Duma Erzsike, Ranzemberger Lajos.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtént, nyertes lett *Kis Károly, Budapest* (Baross-utca), kinek a jutalom-könyvet (»A természet három országa«, írta *Martin*, a magyar ifjuság számára különös tekintettel Magyarországra átdolgozta *dr. Dulácska Géza*, 32 táblán 262 színes ábrával és fametszetekkel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. köt. 14-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Éder Gabika, Róbert és Elemér, Lamberger István, Pleier Olga, Mészár Irénke, Sebess Ernő és Szakács Dalmuska, Schwabach Andor, Sternberg Anna, Scheffer Viktor, Schrodt István, Kis Károly.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mint minden nagyobb ünnepen: ezen a ragyogó szent Husvéton is megemlékeztetek rólam, a ti igaz híveitekről. Egybe foglalva mindnyájatok jó kívánságait, sok ezerrel megtoldva küldöm nektek vissza a jó Isten póstás-madarának, a villanó fecske szárnyán.

F. b.

*

Vinczéd Radó. Hol van a tavalyi léghajó, ott a villamos vasut mentén a Városerdőn? Biz' azt széttépte a mult nyárnak egy mérges szél-rohama s rongyokra tépte. Most a helyén kutya-majom színház van. Nézőinek legnagyobb része a gyermek-világból telik. Valamint hogy kedvesebb ünnepi mulatságot nem szerezhetsz magadnak, mint ha egyszer, jó szüleid engedelméből, te is ellátogatsz oda. — **Ohrenstein Klára.** Csak jöttél volna a locsoló flaskáddal! Bátran elejébe álltam, sőt szépen meg is köszöntem volna. S annál inkább örvendező szívvvel, mert, amint soraidból megértem: merő egyes van az iskolai bizonyítványodban. — **Csikássy Loránd.** A te katalyádból egész kis tavasz illatozott és ragyogott felém. Illatos, színes virágaid csak annál jobban estek, mert a magad kertészi szorgalma s hü gondozása nevelte azokat. Ezerszer köszönöm. — **Bauer Ödön.** Ügyes. Besoroztam. — **Armuth Erzsé.** Azt kérde: »Mit jelent az, ha valaki egy tükröt eltör?« Azt jelenti, hogy az a tükör 10, 20 vagy 100 dirib-darabra törik össze. Attól függ: milyen magasságból mire ejti le az ember. Ha vízbe esik a tükör: meglehet, hogy el sem török, csak elmerül, s a halak bámulva nézik benne magukat. Egyéb jelentését az elejtett, illetve: eltörött tükörnek nem tudom. De nem tudhatja más sem. Komolyan szólva: hogy lehet ilyen együgyű babonával még csak egy pillanatilag is foglalkozni? — **Pleier Olga.** Minden kis olvasóm, aki helyes megfejtést küld be, részt vesz a sors-játékban. — **Mészár Irénke.** Apró rejtvényeid, ha mind magad szerkesztetted őket, megjelennek. — **Rothschild Margit.** A te versed, kis lányom, annyira van a verstől, mint ide a gönczöl-szekere. Majd később, ha megismerkedtél a vers-írás szabályaival s lesz mit mondanod ebben a könnyűnek látszó nehéz formában: tehetsz újabb kísérletet. Addig pedig a Viczának olvasd fel, aki nem oly szigorú mint én. — **Schmidl Imre.** Ugy fölépülésed, mint szép osztályzatod kellemes tudomásomra szolgál. Természettani könyvet algebrai számítások nélkül nem tudok. De nem is képelek. — **Nékám István és Ervin.** Utána nézek én gondosan s épp ezért bizony most is azt fogjátok látni, hogy a 65 szavatok sokkal kisebb számra zsugorodik le. Mert nem vettétek figyelembe, ami a feladvány bevezetésében olvasható: hogy azok-

ból (tehát csak azokból) a betűkből kell új szókat alkotni, amelyekből a feladott szó áll. Ebben pedig minden betű csak egyszer fordul elő, tehát az új szóban is csak egyszer használható. Hiszen ha hét különböző betűből mindegyiket többször lehetne ugyan-egy szóhoz alkalmazni, akkor nem harmincz, hanem háromszáz szó is kerülne ki abból az egy szóból. — **Nemes Irén és Ödön.** A királyok már miért rettegnének a czártól? A rejtett név egyébkint jól van föladva, csak hogy már egyszer elő fordult. Van, hála Istennek, még sok jelesünk. Azokból válassz. Az a másik meg nagyon könnyű. — **Bakos Gábor.** Mivel egy példa-beszédben több a betű, mint az egyes szóban: a változatok kellenél több helyet foglalnak el a »Kis Lap« szűk teréből. Hiszen a feladott rejtvényedből még sokkal több szó telik. S azt teljesen ki is köll meríteni. Hol marad a: *dagad, ragad, magas, mer, mered, dermed, sem, semerre, retten, enged, reng, mereng* s még egy sereg? — **„Nagy-kikinda“** pósta-bélyeggel megfejtés érkezett hozzám, de a kis szórakozott a nevét kifejejtette alóla. Ha e figyelmeztetésből magára ismer, szóljon. — **Rosenberg Blanka.** A kitűzött sorrendtől nem lehet eltérni. — **Regdony Balázs.** *Háry János* és az »obsitos« egy-azon költemény, melynek szerzője *Garay János*. — *Több levélről a jövő számban.*

GYÁSZ.

Mikor javában ébred az természet s élettől duzzad minden rügy: akkor hajtja örök álmra fejét egy emberi bimbócska

FERDINÁND MARISKA

akit Szegzárdon e hó 14.-én vittek ki a temetőbe. Osztokodjunk mi is a kesergő szülők, testvérek és rokonok fájdalmában, hogy veszteségeket könnyebben viselhessék.

F. b.

LEVELEZÉS.

Péterfi Alicenak üzenik *Herczeg* testv.: Simon-major u. p. Oroszlámos. — *Mészáros Ilma* (Rácz-Keve) *Szt.-Ivány* Carlával.

ROVÁS.

L. I. — *H. L.* és *R.* — és *R. E.* levelei, mint amelyek nem felelnek meg a tartozó formának, tekintetbe nem jöhetnek.

F. b.